

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Одлука Европског суда за људска права по представци број 9560/09 – Јовановић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

О ДОПУШТЕНОСТИ

Представке број 9560/09

Живомир ЈОВАНОВИЋ против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), на седници већа 14. септембра 2010. године у чијем су саставу били:

András Sajó, *председник*

Dragoljub Popović,

Kristina Pardalos, *судије,*

и Françoise Elens-Passos, *заменик секретара Одељења*

После разматрања предметне представке која је поднета 9. фебруара 2009. године,

У вези са одлуком да се предметној представци да приоритет према Правилу 41. Пословника Суда,

После већања, доноси следећу одлуку:

ПОСТУПАК

Представку је Суду поднео г. Живомир Јовановић, држављанин Србије рођен 1970. године који живи у Свилајнцу. Њега је пред Судом заступао г. Д. Милосављевић, адвокат из Деспотовца. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

Чињенице предмета како су их странке изнеле могу се сумирати на следећи начин.

1. Поступак за поверавање детета

Општински суд у Свилајнцу је, између осталог, 19. септембра 2005. године поверио М. Ј., дете рођено 2001. године, његовом оцу, подносиоцу представке.

Неодређеног датума после тога ова пресуда је постала правоснажна.

2. Поступак извршења

Пошто је С. С., мајка детета, одбила да поступи по наведеној пресуди, подносилац представке је поднео предлог за извршење Општинском суду у Жагубици.

Суд је 22. фебруара 2007. године наложио извршење пресуде, одредивши С. С. да М. Ј. преда подносиоцу представке.

После бројних покушаја извршења, а пошто је С. С. изречен један број новчаних казни, Општински суд у Жагубици је 9. априла 2009. године наложио принудну предају детета. Дете, међутим, још није предато оцу.

3. Поступак за измену одлуке о поверавању детета

Подносилац представке је 14. јануара 2006. године отишао на одслужење затворске казне.

Општински суд у Свилајнцу је 3. маја 2006. године привремено поверио М. Ј. мајци, док подносилац представке не одлучи затворску казну. Окружни суд у Јагодини је 22. маја 2006. године потврдио ову одлуку.

С. С. је 17. маја 2006. године покренула поступак у коме је тражила да јој се дете М. Ј. трајно повери. Поступак је обустављен из процедуралних разлога.

С. С. је до краја 2007. године покренула нову парницу у којој је тражила да јој се дете М. Ј. повери. Овај поступак још није завршен.

ПРИТУЖБЕ

Ослањајући се на разне одредбе Конвенције, подносилац представке се у суштини жалио због неизвршења одлуке о поверавању детета од 22. фебруара 2007. године.

ПРАВО

Подносилац представке се жалио што правоснажна одлука о поверавању детета није извршена. Његове притужбе су поставиле питања према члану 6 и 8 Конвенције.

Члан 6. у релевантном делу гласи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... има право на ... расправу у разумном року пред ... судом ...“

Члан 8. гласи како следи:

„1. Свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке.

2 Јавне власти неће се мешати у вршење овог права сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, или ради заштите права и слобода других.“

Влада је навела да би се спорна ситуација исправила да је подносилац представке уложио жалбу Уставном суду Републике Србије (у даљем тексту: „Уставни суд“).

Подносилац представке није оспорио ову тврдњу.

Горе наведена примедба треба да се разматра према члану 35. став 1. Конвенције који гласи како следи:

„Суд може узети предмет у поступак тек када се исцрпу сви унутрашњи правни лекови, у складу са општепризнатим начелима међународног права, и у року од шест месеци од дана када је донета правоснажна одлука.“

Суд је већ утврдио да се уставна жалба сматра делотворним правним средством у смислу члана 35. став 1. Конвенције у односу на све представке поднете после 7. августа 2008. године против Србије (види *Винчић и други против Србије*, бр. 44698/06, 44700/06, 44722/06, 44725/06, 49388/06, 50034/06, 694/07, 757/07, 758/07, 3326/07, 3330/07, 5062/07, 8130/07, 9143/07, 9262/07, 9986/07, 11197/07, 11711/07, 13995/07, 14022/07, 20378/07, 20379/07, 20380/07, 20515/07, 23971/07, 50608/07, 50617/07, 4022/08, 4021/08, 29758/07 и 45249/07, став 51., 1. децембар 2009. године).

Он даље примећује да је ова представка поднета 9. фебруара 2009. године. Пре достављања представке Суду, подносилац представке није покушао ни да исцрпи уставну жалбу, нити је показао да је она из неког разлога неодговарајућа или неделотворна у посебним околностима овог предмета. Суд не види ниједан посебан разлог да подносиоца представке ослободи обавезе да је употреби (види *Tahsin Acar против Турске*, [ВВ], број 26307/95, ст. 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Представка се због тога мора одбацити према члану 35. ставовима 1 и 4 Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Одлучује да представку скине са своје листе предмета.

Francoise Elens-Passos, заменик секретара Одељења

András Sajó, председник

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

SECOND SECTION

DECISION

AS TO THE ADMISSIBILITY OF

Application no. 9560/09
by Živomir JOVANOVIĆ
against Serbia

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting on 14 September 2010 as a Committee composed of:

András Sajó, *President*,
Dragoljub Popović,
Kristina Pardalos, *judges*,
and Françoise Elens-Passos, *Deputy Registrar*,

Having regard to the above application lodged on 9 February 2009,
Having regard to the decision to grant priority to the above application under Rule 41 of the Rules of Court,
Having deliberated, decides as follows:

THE FACTS

The applicant, Mr Živomir Jovanović, is a Serbian national who was born in 1970 and lives in Svilajnac. He is represented before the Court by Mr D. Milosavljević, a lawyer practising in Despotovac. The Serbian Government (“the Government”) are represented by Mr S. Carić, the Agent.

The facts of the case, as submitted by the parties, may be summarised as follows.

1. The custody proceedings

On 19 September 2005 the Municipal Court (*Opštinski sud*) in Svilajnac, *inter alia*, granted custody of M.J., born in 2001, to his father, the applicant.

On an unspecified date thereafter this judgment became final.

2. The enforcement proceedings

Since S.S., the child's mother, refused to comply with the said judgment, the applicant filed an enforcement request with the Municipal Court in Žagubica.

On 22 February 2007 the court ordered the enforcement of the judgment, instructing S.S. to surrender M.J to the applicant.

Following numerous attempted enforcements, as well as the imposition of the number of fines on S.S., on 9 April 2009 the Municipal Court in Žagubica ordered the forcible transfer of custody. The child, however, has not yet been surrendered to his father.

3. *The proceedings for the reverse of custody*

On 14 January 2006 the applicant went to serve a prison sentence.

On 3 May 2006 the Municipal Court in Svilajnac temporarily granted custody of M.J. to his mother, until the applicant served the sentence. On 22 May 2006 the District Court in Jagodina upheld this decision.

On 17 May 2006 S.S. initiated proceedings seeking to be permanently granted custody of M.J. The suit was discontinued on procedural grounds.

By the end of 2007 S.S. filed a new suit requesting to be granted the custody of M.J. These proceedings are still pending.

COMPLAINTS

Relying on various provisions of the Convention, in substance, the applicant complained about the non-enforcement of the child custody order adopted on 22 February 2007.

THE LAW

The applicant complained that the final custody order remains non-enforced. His complaints raise issues under Articles 6 and 8 of the Convention.

Article 6, insofar as relevant, reads as follows:

“In the determination of his civil rights and obligations ... everyone is entitled to a ... hearing within a reasonable time by [a] ... tribunal ...”

Article 8 reads as follows:

- “1. Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.
2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others.”

The Government submitted that had the applicant appealed to the Constitutional Court of the Republic of Serbia (hereinafter “the Constitutional Court”), the impugned situation would have been remedied.

The applicant did not contest this claim.

The above objection falls to be examined under Article 35 § 1 of the Convention which reads as follows:

“The Court may only deal with the matter after all domestic remedies have been exhausted, according to the generally recognised rules of international law, and within a period of six months from the date on which the final decision was taken.”

The Court has already held that a constitutional appeal should be considered as an effective domestic remedy within the meaning of Article 35 § 1 of the Convention in respect of all applications introduced as of 7 August 2008 against Serbia (see *Vinčić and Others v. Serbia*, nos. 44698/06, 44700/06, 44722/06, 44725/06, 49388/06, 50034/06, 694/07, 757/07, 758/07, 3326/07, 3330/07, 5062/07, 8130/07, 9143/07, 9262/07, 9986/07, 11197/07, 11711/07, 13995/07, 14022/07, 20378/07, 20379/07, 20380/07, 20515/07,

23971/07, 50608/07, 50617/07, 4022/08, 4021/08, 29758/07 and 45249/07, § 51, 1 December 2009).

It further notes that the present application was introduced on 9 February 2009. Before submitting his application to the Court, the applicant has neither attempted to exhaust the constitutional complaint, nor shown that it would have been for any reason inadequate or ineffective in the particular circumstances of his case. The Court sees no special circumstances absolving the applicant from the obligation to use it (see *Akdivar and Others v. Turkey*, judgment of 16 September 1996, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV, § 67).

The application must therefore be rejected pursuant to Article 35 §§ 1 and 4 of the Convention.

For these reasons, the Court unanimously

Declares the application inadmissible.

Françoise Elens-Passos
Deputy Registrar

András Sajó
President“